

Jägarna och bytet

eller

Något ruttet i Gedanien

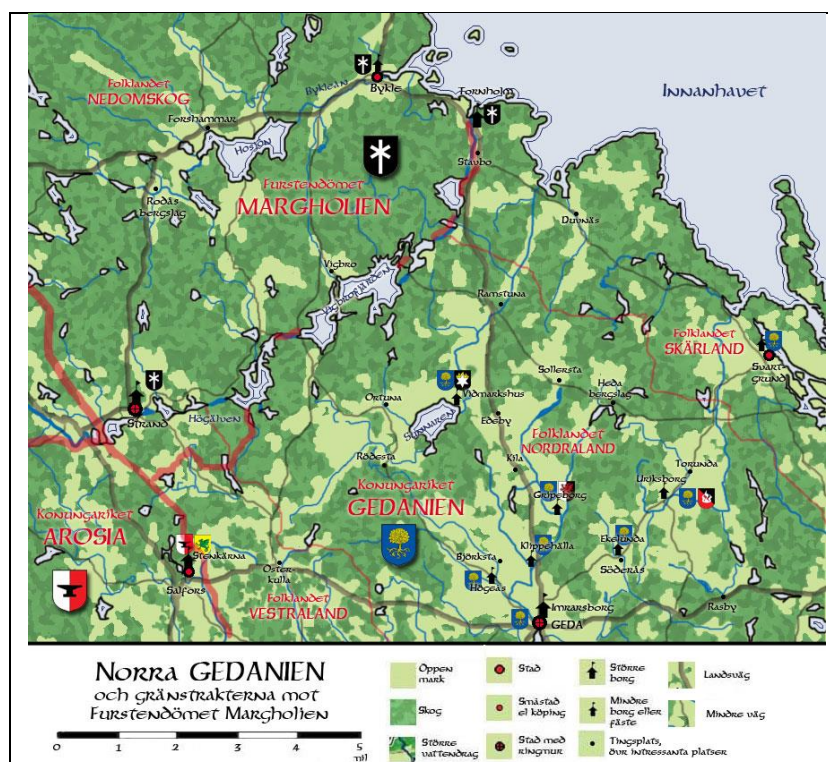
Ett lajv i Thule-kampanjen

Utskick I:
BAKGRUND



INNEHÅLL

Inledning.....	3
Inför lajvet.....	4
Bakgrund inför spelet.....	5
Grupperingar och känt folk.....	5
Om norra Gedanien och Ortuna härad.....	11
Händelser år 1150.....	15
Översikt.....	15
Portfararnas återkomst.....	16
Sunnanslätt och tronkrävaren.....	17
Det andra anfallet mot Ilyrana.....	18
Strandhugget mot S:t Egils hamn.....	20
Inrikes i Gedanien.....	21
Om Nyckelns Väktare.....	22
Övergripande.....	22
Historia.....	24
Portarna.....	31
Viktiga platser.....	32
Väktarna och omvärlden.....	32



Inledning

Detta är ett av det tre häften som utgör det allmänna utskicket inför *Jägarna och bytet*. Det här innehåller praktisk information.

Observera att mycket av innehållet i det här häftet redan publicerats på hemsidan. Nya eller utökade texter är markerade med rubriker i grönt.

Vi ses i Gedanien!
Arrangörerna

Huvudarrangörer	
	
Theo Axner	Henrik "Hoffa" Hoffström
Intriger och bakgrund	Ekonomi Logistik Område Storskaligare intriger
0702-249491	0738-042919
thule.jagarna@gmail.com	

Rollhjälp

Olle Carnevale
Martina Jansson
Camilla Mörn
Nina Åhlmans

Rekvisita

Malin Andersson
Susanne Staaf

Bilder

**Omslagsillustration,
teckningar och karta**
Theo Axner

Foton

Johannes Axner
Theo Axner
Kalle Burbeck
Caroline Holgersson
Mia Jormelius
Cornelia Karlslund
Marcus Olsson

Medhjälpare och huvudfunktionärer			
			
Anne Fridh	Lina Mannberg	Frida Pihl	Erika Westberg
Kökschef	Off-sjukvård	Trygghetsvärd	Administrativ hjälp

<http://thulekampanjen.se/jagarnaobytet/>



Inför lajvet

Nu är det inte långt kvar till *Jägarna och bytet*. Vi beklagar att det tagit mycket längre än planerat att få ut det här utskicket.

Här följer lite om vad det finns och kommer för ytterligare information och vad vi behöver av er.

Bakgrund på hemsidan

Det här utskicket upprepar av tids- och utrymmesskäl inte den information som redan publicerats på lajvets hemsida. För en snabbguide till vad som är viktigast hänvisar vi till den tidigare publicerade läsanvisningen:

<http://thulekampanjen.se/jagarnaobytet/lasanvisning.html>

Hemsidan och forumet

Den snabbaste källan till nyheter och information är fortfarande lajvets hemsida, <http://thulekampanjen.se/jagarnaobytet/> och framför allt vårt forum på Facebook: <http://www.facebook.com/groups/45162042047/>

Det är viktigt att alla som kan läser på forumet och det är bättre ju fler som också själva skriver där. Eftersom inte alla har tillgång kommer dock all nödvändig information även att publiceras på hemsidan och i utskick.

Flera av grupperna har också fått privata forum som kan användas för mer intern hopsnackning. Om du tycker att du borde ha tillgång till ett sådant men inte har det, hör av dig till Theo så fixar vi det.

Ytterligare information

Det här är det sista eller näst sista allmänna utskicket; ett ytterligare miniutskick med praktisk information kommer om det behövs ut veckan före lajvet. I övrigt kommer det att komma en del grupp- och i vissa fall rollspecifik bakgrund för de som behöver det. Vi arbetar med underlag för intriger

Ytterligare ett allmänt utskick, Utskick 2, kommer att komma ut kort före lajvet med ytterligare

praktisk information. Utöver det kommer det löpande att komma ut mer bakgrunds- och intriginformation till olika grupper och enskilda roller/spelare på lajvet. Material som vi arbetar på nu, men inte ville hålla upp det här redan försenade utskicket för, är t ex lite handfast underlag om de olika politiska grupperingarnas resurser.

Vad vi behöver från er

Vår vision för intrigverket och dramaturgin på lajvet byggde på att deltagarna hjälper till att skapa dramaturgin i samarbete med oss. Det behöver vi få mer fart på nu närmast inför lajvet; framför allt är det mycket viktigt att de politiska grupperna - riksrådsföljerna och deras gäster - pratar ihop sig både inom följerna och alldeles särskilt med varandra. Vi har inte ett färdigt låst "scenario" för det politiska spelet utan vi vill ha er med i att utforma det.

Som forum för detta har vi den politiska tvärgruppen på Facebook: <https://www.facebook.com/groups/438547293014412/>

Se också det som skrivits i Spelutskicket om interaktivitet och drivkrafter. Det är inte obligatoriskt att fylla i Spelformuläret men vi vill så långt det är möjligt och hinns utveckla den slutliga dramaturgin i samråd med er. Vi kommer att ha en ordentlig diskussion/workshop om det politiska spelet innan lajvet börjar på fredagen men ju mer som ordnats i förväg desto bättre.

I övrigt upprepar vi uppmaningarna från det praktiska utskicket:

- Börja använda forumet och gruppforumen för försnack: presentera din roll, börja diskutera rollens och gruppens uppgifter och sysslor på lajvet och knyt kontakter. De flesta på lajvet är trots allt inte kompletta främlingar när det börjar.
- **OBS: om du undrar över något för att kunna förbereda dig, ställ frågor! Antingen direkt till arrangörerna eller posta dem på forumet om de har allmänintresse.** Det kan också vara ett bra sätt att få igång diskussioner. Det är mycket bättre att fråga än att något frågetecken kanske blir bortglömt.

Bakgrund inför spelet

Grupperingar och känt folk

Nytt avsnitt. Här följer en kort presentation av de grupperingar som finns på lajvet och de mest kända personerna i dem. Det är inte ett komplett Vem är Vem för lajvet eller för någon grupp, ett sådant kommer lite närmare inpå. Se också de olika facebookgrupperna.

Riksrådets följen

Drotsens folk: Huset Eldstierna

Friherre [Arald Eldstierna](#), som är värd för utflykten till Edsätra, är en maktfaktor både som länsherre i norr, som rikets drots - högste domare och riksråd - och som chef för en egen hemlig underrättelse- och spionverksamhet. Hans följe och anhängare blir troligen den största enskilda gruppen på lajvet.

Drotsen har under kriget med en närmast fanatisk iver låtit jaga efter spioner, förrädare och kollaboratörer och hans hårda domar är kända. Det ryktas också att han i det tysta byggt upp en egen, hemlig underrättelsetjänst och en närmast parallell maktstruktur. "Underrättelsetjänsten", som officiellt inte existerar som organisation - är inofficiellt känd som Jungfru Vendelas orden (efter herr Aralds yngsta dotter, som tillfångatogs och troligen dödades av de Furstliga i början av kriget). De har agerat med stor hänsynslöshet. Deras existens är inte allmänt känd, men åtminstone ett vitt utbrett rykte.

Mest välkända spelade roller	Spelare	Bild och vapen	
Friherre Arald Magnusson Eldstierna Herr Arald var kommandant på borgen Vidmarkshus med tillhörande förläning tills den erövrades av de Furstliga 1139. Aralds syster Sigrid stupade vid erövringen; hans hustru och döttrar tillfångatogs av de Furstliga och förmodas nu döda. Han har inte gift om sig och det sägs att han ännu sörjer hustrun. Vårvintern 1141 utnämndes han till riksdrots, alltså rikets högste rättsvårdare. Kung Imrar och herr Arald är barndomsvänner och drotsen åtnjuter ett stort - enligt somliga kanske alltför stort - förtroende från kungen.	Carl Ryrberg		
Riddar Magnus Sigridsson Eldstierna Herr Magnus är 27 år, drotsens systerson och eftersom denne inte gift om sig också hans arvtagare. Han är en militär begåvning och en god jägare.	Cristoffer Holm		

Herr Henning Algotsson Stierna

Nordralands lagman, alltså en av de fyra högsta domarna i riket under drotsen.

Herr Henning anser sig vara en sträng men rättvis domare, och de flesta kan utan tvekan skriva under på det förstnämnda. Han är en nitisk förespråkare för lag och ordning, låter sällan nåd gå före någonting alls och omprövar mycket sällan sin uppfattning.

Han har varit drivande i de hårda räfsterna efter återerövringen av norra Gedanien. Herr Henning är också öppet kritiskt till Nyckelns Väktare och deras verksamhet, främst för att de samarbetar med Furstliga överlöpare, men även för att han misstror alla former av magiskt utövande.

Gustav
Forne



Prinsessans följe: Huset Falk

De mest berömda bland gästerna är kronprinsessan [Adriana](#) och hennes yngre syskon, prins [Imrar](#) och prinsessan [Ilda](#). Förhållandet mellan kronprinsessan och drotsen har varit spänt sedan hennes återkomst till Gedanien för ett par år sedan men konflikten har ännu inte blivit öppen. Kungabarnen har också med sig en viss uppvaktning även om man kan anta att inte hela deras följn följt med till jaktgården.

<i>Mest välkända spelade roller</i>	<i>Spelare</i>	<i>Bild och vapen</i>	
<p>Kronprinsessa Adriana Imrarsdotter Falk Prinsessan, äldsta dotter till kung Imrar IX av Gedanien, är en av de allierades mest karismatiska ledargestalter och hennes förmåga att inspirera sitt folk till närmast övermänskliga ansträngningar och uppoffringar under den långa belägringen av Geda var smått legendarisk. Hon dräpte general Varja, en av Furstens härförare, under slaget vid Geda högar.</p> <p>Kronprinsessan tillbringade åren 1146-48 utomlands i försök att få utlyst en Ljushärnad mot Fursten - det misslyckades - och att söka andra allierade. Hon återvände vintern 1148-49 och nedkom senare under året med ett utomäktenskapligt barn. Våren 1150 gifte hon sig med riddar Akvin Akvinsson Örnklo.</p>	Sara Lilja Visén		
<p>Prinsessa Ilda Imrarsdotter Falk Prinsessan Ilda är kungens yngsta dotter, tvillingsyster till prins Imrar. Hon är den äldre av tvillingarna och därför näst efter Adriana i arvsföljden.</p> <p>Ilda tillbringade särskilt under de år kronprinsessan Adriana var utomlands en del tid med fr a drotsen Arald Eldstierna och lärdes upp en del av honom och hans folk i så väl lag och rätt som administration. Det antas också att den unga prinsessan lyssnade och lärde av sin mentors minst lika betydande kunskaper i just kunskapande och underrättelser. Kort efter att Adriana återvänt till</p>	Julia Greip		

Gedanien kallade hon systemen till sig och de har sedan dess hängt närmare samman.

Prins Imrar Imrarsson Falk

Prins Imrar är kungens ende son, tvillingbror till prinsessan Ilda.

Imrar som är militärt begåvad har tillbringat mycket tid med den förre marsken Peder Silvertuna och även följt honom i fält, inklusive under expeditionen till Margholien i somras där marsken stupade.

Gustav Andersson



Riddar Akvin Akvinsson Örnklo

Friherre Akvin Magnusson Örnklos ende son och arvinge. Han har vid flera tillfällen fört befälet över gedanska rytterstyrkor i sin åldrande fars ställe och även fört hans talan i rådet.

Våren 1150 gifte han sig med kronprinsessa [Adriana](#).

Ola Johnsson



Jungfru Miranda Akvinsdotter Örnklo

Friherre Akvin Magnusson Örnkloos yngsta dotter är prinsessan [Adrianas](#) hovdam och oskiljaktiga följeslagare sedan många år. Hon har följt prinsessan varthelst hon rest men mestadels hållit sig i bakgrunden. Emellertid är hon ganska lärd och sägs på senare tid ha studerat de märkliga och svårförklarliga ting som inträffat under kriget.

Sara Kånåhols



Huset Drakvinge

Två av riksråden som följt med på resan norrut tillhör det rika och mäktiga huset Drakvinge: den unga grevinna Eleonora, husets överhuvud och innehavare av Draakhems slott, och hennes faster ärkematriark Cordelia, den högsta kyrkliga dignitären i Thule.

Grevinnan har samlat ett livligt hov och sällskapsliv omkring sig i Draakhem. Hon har dock större ambitioner än så, och det ryktas både att hon hyser agg till huset Falk och att hon vill göra sin ställning mer oberoende av kungamakten och stärka sin egen maktbas. Individier och grupperingar som av ett eller annat skäl är på kant med kungafamiljen kan gärna ha sökt sig till hennes krets. Det har dock inte rått någon öppen konflikt - än så länge.

Mest välkända spelade roller

Grevinna Eleonora Aronsdotter Drakvinge

Grevinna Eleonora är titulär kommandant på Draakhems slott. Hon tillträdde titeln efter att hennes äldre bror Vilhelm, den förre greven, stupade vid Geda högar. Dessförinnan var hon en tid trolovad med den dåvarande kungen av Högmark, men därav blev intet.

Spelare

Rebecca Wikström

Bild och vapen



Ärkeatriark Cordelia Petri

Gedaniens kyrkliga överhuvud, föreståndare för Ljusets Tempel i Geda och riksrådets första medlem. Cordelia valdes till ny ärkeatriark senhösten 1142 efter att hennes företrädare Olaus Ivari [dräpts under de Furstligas plundring av Geda](#).

Född in i högfrälset är hon ytterst bildad men har valt att bli asketisk mystiker och lever, efter omständigheterna, så enkelt hon kan. Hon delar alltid ut mat bland de fattiga varhelst hon befinner sig samt älskar långa och djupgående filosofiska samtal.

Anette
Åsblom



Riddar Henrik Jakobsson Drakvinge

Ärkeatriarkens hirdhövding och högra hand i militära och världsliga frågor. Han är också hennes brorson och kusin till grevinna Eleonora.

Emil
Persson



Frau Ketterlin Schild

Frau Ketterlin Schild från Riefenthaal är kusin till grevinna Eleonora Drakvinge och syssling till kungabarnen, och för närvarande grevinnans gäst. Hon är också här som sändebud för sin herre, greve Parzifal von Eltz, som är en möjlig aspirant till Sunnanslätts krona.

Sara Zeta



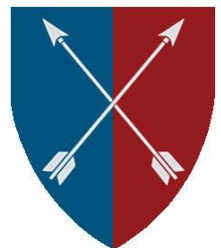
Allierade besökare

Förutom de gedanska riksråden och deras gäster kommer det också några besökare från andra allierade länder och folk, mer eller mindre väntat.

Det fria Margholiens sändebud

Den margholiska motståndsrörelsen mot Fursten, de s. k. Drakfåglarna, har haft intensivare relationer med Gedanien och de andra allierade rikena de sista åren. De håller numera territoriet Ravnsmark i nordvästra Margholien och de allierade har erkänt dem som Margholiens rättmätiga regenter, men segern är långtifrån vunnen.

De har en beskickning på väg till Gedanien, troligen med diplomatiska ärenden, med nya underrättelser från fiendeland, eller bådadera. De har inte anlänt ännu när lajvet börjar.



Herse Sofia Björnäng

En av Drakfåglarnas kaptener och medlem av överkapten Arna lagkvinnas stab; hon har företrätt Drakfåglarna gentemot de allierade flera gånger tidigare och är nog den av dem som är mest välkänd i Gedanien.

Camilla
Mörn





Alvriket Ilyranas utsända

Några utsända från alvriket [Ilyrana](#) i västra Thule, som nu är under invasion av Fursten, kommer att dyka upp. Huruvida de bara är en diplomatisk beskickning eller har andra egna agendor i Gedanien är det inte många som vet.

Caun Dolthorion

En av alvernans krigsledare från Neledh Sirion. Har planerat och samordnat mycket av alvernans försvar mot den Furstliga invasionen.

Fritjof
Nilsson



Aerlinn

En diplomat från Neledh Sirion.

Malin
Strid





Gårdsfolket på Edsätra

Edsätra är en gård som tillhör Vidmarkshus - den ägs alltså nu av herr Arald Eldstierna - och traditionellt nyttjats som jaktstuga. Till gården hör också ett par torp som brukats av arrendatorer.

Under den Furstliga ockupationen var Edsätra förstas formellt i Furstliga händer, men sköttes av lokalt folk. I själva verket var Edsätra under hela ockupationstiden något av ett nav för upprors- och motståndsverksamheten i norra Gedanien; bryten, jägarna och gårdsfolket levererade nog med skinn och vilt för att hålla de Furstliga fogdarna nöjda men gömde motståndskämpar, smugglade ut flyktingar och vapen och ägnade sig åt annan upprorsverksamhet i det tysta. De blev aldrig avslöjade förrän befrielsen kom och de deltog aktivt i resningarna.



Gårdsfolket på Edsätra är alltså motståndshjältar och högt ansedda bland de flesta i trakten. När friherre Arald Eldstierna åter tog sitt län i besittning var också Edsätra en av de få kungs- och jaktgårdar som fick behålla sin personal. Även om en del av drotsens folk kanske misstänker att den som varit upprorisk en gång kan bli det på nytt är Edsätrafolket så populära att det vore politiskt osmidigt att göra sig av med dem.



<i>Mest välkända spelade roller</i>	<i>Spelare</i>	<i>Bild</i>
Mäster Balder Balder är skogsvaktare och bryte på Edsätra. Han har skött gården sedan före Furstens tid och lyckades hålla sig och sitt folk oavslöjade samtidigt som de även under de svåraste åren gav stöd och hjälp till motståndskämparna.	Qla Zetterberg	
Sunniva Köksa och husfru på Edsätra. Hennes make Mikael som också arbetade på gården försvann under tumultet kring upproret och befrielsen. Är mamma åt alla och har ed sin orubbliga människokärlek och medmänsklighet bidragit till att gården fick den position den hade under ockupationen, för Sunniva fanns inget annat alternativ och hon har hållit modet uppe på allt och alla.	Anne Fridh	

Nyckelns väktare

Nyckelns Väktare, den gruppering av lärda och andra från alliansens alla folk som samlar och leder den magiska kampen mot Fursten, har som framgått egna ärenden i norra Gedanien. En eller ett par expeditioner har sänts norrut med olika uppdrag, som lär ha att göra med de fenomen som syns i spåren av de Furstligas utrymning - särskilt då den blå elden och de vandöda. Uppdraget visar sig också ha fört några av dem till Edsätra; det har upptäckts saker i närheten som behöver undersökas. När Väktarna får klart för sig att det också är hit riksrådet och deras följn ägnar sig kommer de antagligen att vilja möta upp med de kontakter de eventuellt har där och lämna ny information.

<i>Mest välkända spelade roller</i>	<i>Spelare</i>	<i>Bild</i>
Moder Elarka Arnvidae Elarka Arnvidsdotter är abbedissa för klostret i Örnevall, en betydande samlingsplats för rikets andliga och världsliga lärdom. Hon är också en ledande medlem av Nyckelns Väktare, och grupperingens främsta kontakt mot kyrkan. Till skillnad från de andra är hon på väg hit i sällskap med riksrådsföljerna, som ärkematriark Cordelias gäst.	Erika Westberg	
Mäster Aemilius Clarus En lärd gedansk magiker som anslöt sig till Nyckelns Väktare ett par år in i kriget. Under belägringen av Geda ledde han stadens magiska försvar och han har sedan dess förblivit baserad vid Imrarsborg, även om han reser mycket och inte är en del av det kungliga hushållet.	Leif Eurén	

Om NORRA Gedanien och ORTUNA härad

Geografi

Edsätra ligger i norra delen av Ortuna härad, ett av de fyra eller fem härad i norra Gedanien som var ockuperade av de Furstliga från 1139 till 1148. Det ligger i Ortuna socken (socknen har gett häradet namn), som gränsar till Råbro socken där *När vinden vände* (och *Utposten*) utspelades.

Ortuna härad utgörs huvudsakligen av odlad slättbygd omgiven av vidsträckta skogsmarker; skogen i norr - som Edsätra ligger i utkanten av - går upp till Högalven och gränsen mot det margholiska Nedomskog, medan skogen i söder skiljer nordvästra Gedanien från landets

mellersta delar och under ockupationstiden i praktiken utgjorde en gräns.

Edsätra

Jaktgården Edsätra, där lajvet utspelas, lyder under Ortuna kungsgård och i förlängningen under Vidmarkshus. Under ockupationstiden blev gården, som drevs av samma folk då som nu, ett centrum för motståndet mot de Furstliga utan att avslöjas förrän befrielsen (se Historia). Gårdens läge nära ett vägsäl och det att den ofta fungerade som härbärke för resande gjorde att det blev en naturlig mötesplats, och det har den fortsatt vara.



Gårdsfolket på Edsätra gömde motståndskämpar och smugglade ut flyktingar och vapen

Historia

Ortuna är en del av folklandet Nordraland som utgör norra och mellersta Gedanien, och det sägs att det i forntiden ingick i det gamla Stendhelriket som blev Imrar den Godes allierade mot Gholan.

Sedan gammalt är de flesta invånarna självägande skattebönder, men sedan ganska lång tid ligger häradet under Vidmarkshus' slottslän, vilket innebar att slottsherren där – friherrarna av släkten Eldstierna – tog upp skatterna i kungens ställe. De hade en fogde på Ortuna kungsgård som ansvarade för uppbörderna i häradet.

Den Furstliga ockupationen

Norra och mellersta Gedanien, inklusive Ortuna, ockuperades av de Furstliga under 1139-40 och de norra delarna förblev under Furstlig ockupation till hösten 1148. Bygden förhärjades inte alltför allvarligt i krigens öppningsskede, men den drabbades hårt av Furstliga repressalier efter det misslyckade revoltförsöket hösten-vintern 1142.

Vidmarkshus intogs av de Furstliga och blev ett centrum för att styra norra Gedanien. Furstliga fogdar placerades på kungsgårdarna och de marker som tidigare lytt under slottet fortsatte göra det.

Under hela tiden har bygden haft visst rykte om sig som ett näste och gömställe för motståndskämpar mot Fursten, både lokala/inhemska och en del utsända Drakfåglar från Margholien. Det kulminerade i en revolt hösten-vintern 1142, efter att Fursten lidit nederlag vid Geda och hela hans välde tycktes vackla. Men de Furstliga återfick kontrollen och slog brutalt ned upproret. Därefter vidtog ett surmulet men motståndet levde vidare under ytan.

Ett centrum för detta tysta motstånd under hela ockupationstiden var jaktgården Edsätra, som lydde under fogden på Ortuna men fick behålla sin egen personalstyrka. Skogvaktaren och gårdsfolket levererade nog med skinn och vilt för att hålla de Furstliga fogdarna nöjda men gömde motståndskämpar, smugglade ut flyktingar och vapen och ägnade sig åt annan upprorsverksamhet i det tysta. De blev aldrig avslöjade förrän befrielsen kom och de deltog aktivt i resningarna.

Befrielsen

Vändpunkten kom år 1148, för två år sedan. En stor Furstlig fältarmé hade förlagts i norra Gedanien och i söder förberedde Gedanien och Sunnanslätt ett stort fälttåg för att återta Vidmarkshus och befria Nordraland.

I det ockuperade norra Gedanien rådde spänd förväntan och oro. Den stadigt växande arméns närvaro satte en hård ekonomisk press på provinsen och många förråd barskrapades för att föda trupperna. På papperet försörjdes de dels genom centrala Furstliga depåer och dels, i stor utsträckning, genom att köpa vad de behövde lokalt. Det saknades dock ofta tillräckligt med reda pengar och många bönder tvingades nöja sig med skuldväxlar och löfte om senare inlösen (en ersättning som garanterat aldrig skulle komma om de Furstliga skulle förlora makten över området...). Det förekom också en hel del oreglerad gästning och andra disciplinbrott som det Furstliga befälet till stor del såg genom fingrarna med så länge det inte ledde till ur deras synvinkel allvarligare brott.

I all tysthet började nu små grupper av gedanska och margholiska motståndskämpar försiktigt knyta kontakter med upprorsvilliga bofasta. Att bygden nu svämmade över av Furstliga soldater gjorde visserligen att de fick ligga mycket lågt, men å andra sidan medförde de uttråkade soldaternas belastning på landet ett stadigt växande missnöje som gav dem vind i seglen. Nya vapengömmor förbereddes och gamla oupptäckta grävdes fram. Några sympatisörer och informatörer inom de Furstligas egna led hjälpte till med att i tysthet smuggla information och förnödenheter åt de upprorska. Många av de bofasta själva hade nu i hemlighet börjat ta en drivande del i förberedelserna, medan Drakfågeln bidrog med erfarenhet och samordningshjälp.

Efter slåttern och höskörden i juli började de Furstliga trupperna dra ihop sig till först några få och så småningom en samlingsplats, vid Vidmarkshus. Samtidigt hade den gedansk-sunnanslättiska härsmakten samlats vid Almarsjöns stränder och stod redo att dra norrut. Stridens och, förhoppningsvis, frihetens dag var nära.

När de Furstliga trupperna i september till slut drogs samman och lämnade den hårt prövade bygden för att slå till mot Arosia och Högmark hade missnöjet hunnit sjuda länge, och styrkta av detta och av ryktena om en stark allierad här på väg började motståndsrörelsen – som fått ligga mycket lågt sedan vintern – fördubbla sina ansträngningar. Så fort skörden var avklarad reste sig bönderna mot de mindre trupper som lämnat kvar, och när den [gedansk-sunnanslättiska](#) armén som räknat med att möta de Furstliga närmade sig fann de i stället Nordröland till stor del utrymt av fienden och i fullt uppror.

Den gedanska hären under friherre Peder Silvertuna grep sig an med att underkuva territoriet, lade Vidmarkshus - den enda starka borgen i norra Gedaniens inland och den Furstliga ockupationsmaktens främsta bas - under belägring och avdelade mindre styrkor för att i samarbete med bönderna betvinga de andra Furstliga utposterna i norra Gedanien. De mindre, isolerade utposterna föll snabbt efter mer eller mindre hårda strider. Man fick dock också en del besvär med mer onaturliga hot; Furstliga [blodsmagiker](#) hade lagt förbannelser över somliga platser som fick de som dog där att vakna på nytt, tydligen med hjälp av upptäckterna de gjort [året före](#).

I slutet av oktober föll Vidmarkshus och frigjorde den gedanska huvudarmén, men det skedde för sent för att undsätta Högmark. Gedanierna fortsatte norrut mot Högälven och tog sig till och med över vid Vigbro där de upprättade ett



brohuvud under en kort tid. När Severas armé, som nu inte behövdes i Högmark längre, kom dem till mötes beslöt herr Peder dock att det skulle kosta mer än det smakade att hålla brohuvudet på margholisk mark, och gedanierna föll tillbaka till sin sida av vadställena som de nu befäst väl.

Hela Gedanien, utom de rätt små områden som kunde kontrolleras från Strand och Tornholm, var slutligen befriat. Vidmarkshus' slott och län överlämnades formellt till sin tidigare läntagare, friherre [Arald Magnusson Eldstierna](#) som numera var rikets drots och en av de främsta i riksrådet. Herr Arald hade i flera års tid varit baserad i Geda och valde också att sätta in en ställföreträdande hövitsman på Vidmarkshus. Under vintern inledde hans folk en energisk räfst efter förrädare och medlöpare i de tidigare ockuperade områdena.

Norra Gedanien idag

Två år efter befrielsen är norra Gedanien ännu märkt och sargat efter nio års ockupation, och inte minst de förbannelser Furstens svartkonstnärer lämnade efter sig som en avskedsgåva.

Efter att Nordraland och Ortuna återförts under gedanskt styre har saker och ting i viss mån börjat återgå till hur det var före ockupationen, men mycket tycks förändrat för alltid. Herr Arald som också har ansvar för att bevaka sin del av gränsen mot Margholien har förstärkt sina styrkor i området; hans soldater och kunskapare upprätthåller hårdhänt lag och ordning och det pågår en ständig jakt på spioner, förrädare och kollaboratörer som kommit undan. Förtrycket må ha varit godtyckligare under Fursten men många känner sig minst lika övervakade nu. De bofasta som är kvar bevakar bistert sina egna gårdar och byar mot såväl Furstliga räder som rövare och värre ting (se nedan).

En hård räfst kring gårdar och ägor har genomförts; många som fått eller köpt gårdar under det Furstliga styret har fördrivits från dem och i en del fall där de tidigare ägarna funnits till hands har de fått dem tillbaka.

Det hemsökta landet

De Furstliga är bortdrivna, men landet och Källorna inom det var länge under Furstlig kontroll vilket syns lämnat rent fysiska spår. Nyckelns väktare arbetar med att bryta Furstens kontroll över magikällorna men det kommer ta tid. Nyckeln kan mota och återställa magisk korruption men de Furstliga har lärt sig att solka ner källor och göra deras kraft lämplig för svartkonster utan att allt för mycket rubba tingens ordning. Död lidande och förstörelse behöver inte vara onaturligt. Därför är landet i norra Gedanien fortfarande smittat och ibland utbryter märkligt spontant svart magiska fenomen. Runt bebyggelsen är det ovanligt med sådana här, de Furstliga var i många år noga med att inte förstöra traktens möjlighet att bidra till

Furstendömet försörjning. Visserligen han de Furstliga utföra sabotage och lämna magiska fällor efter sig när de drog sig tillbaka men det har inte lämnat allt för många permanenta effekter.

Bortanför vägarna och samhällena ser det lite annorlunda ut. Fenomen är inte permanenta eller stabila och försvinner ofta fort av sig själv men saker som hastigt uppkommande övernaturligt väder, växter som sakta rör på sig, vattendrag som oförklarligt besudlas, torr mark som förvandlas till gungflyn, djur som betar sig märkligt eller har för många eller för få kroppsdelar eller kroppsdelar de inte borde ha. Fenomenen är som sagt inte stabila. Den tvåhövdade älgen ser helt normal ut nästa dag och den stinkande bäcken kan rinna lika ren och klar som någonsin någon timme senare. Magiskt väder drar ofta fort förbi. Så länge man har vett att akta sig är fenomen mer obehagliga än farliga. Det är heller inte vardagsmat att se sådant här men de flesta har i alla fall någon/några gånger upplevt något vilket när man tar hänsyn till befolkningens mängden blir att anse till antal incidenter och alla känner i alla fall till någon historia om hur dumdristiga personer fått sig dödade.

En annan sida av detta är att historier om människor som råkat ut för nattmaror, varulvar, lyktgubbar och andra typer av nattnytt blivit fler. Oknyttan har alltid funnits i Thule och aldrig varit många, även i norra Gedanien har de flesta aldrig sett ett oknytt men alla känner någon som känner någon som har mött ett och historierna om sådan här möten har blivit fler.

Värst av alla problem är dock den blå elden, några byar har fått överges eftersom de Furstliga förtrollat marken så att alla som dör där väcks upp som vandöda. Det här vore illa nog om fenomenet varit stabilt men även den blå elden verkar påverkas av de instabila Källorna och ibland flyttar elden på sig och brinner temporärt på andra platser än i de ursprungligen förtrollade byarna. Man har därför tagit vanan att noga se sig om innan man dödar något överhuvud taget.



Händelser år 1150

Det här avsnittet är nytt och ger en närmare beskrivning av krigiska och andra händelser under år 1150, dvs i år. Översikten täcker in det viktigaste, de följande avsnitten är fördjupning för den som vill vara mer insatt.



Arna lagkvinna, överkapten för Drakfåglarna, omgiven av sina närmaste

Översikt

Vintern 1149-50

Vintern blev mild. Vid Våktarnatten mötte en del allierade utsända upp med Drakfåglarna i det befriade Ravensmark och höll rådslag. På samma plats hade en av de sedan länge försvunna och glömda alvbyggda portalerna nyligen hittats, och kvällen före Våktarnatten öppnades porten och de som försvunnit genom porten i Högmark i april kom ut. Portfararna fördes till Sunnanslätt av Nyckelns väktares utsända.

- **Läs mer:** Portfararnas återkomst, nedan

Drakfåglarna gjorde kort efter Våktarnatten en formell diplomatisk beskickning till sina närmaste allierade, alverna i Formenos.

Under hösten, vintern och våren arbetade alverna i Ilyrana så intensivt vädret tillät med att förstärka sina försvarsverk då det sågs som troligt att Fursten skulle slå till mot dem på nytt när han nu hade ryggen fri i Högmark. De allierade sände sambandsofficerare och små frivilliga hjälptrupper dit, som de redan gjort till Ravensmark.

Våren 1150

Parzifal av Eltz, en släkting till huset Riefenthal vars sidogren var kungar av Sunnanslätt fram till för 20 år sedan och en möjlig aspirant på den lediga kronan, besökte för första gången Sunnanslätt under våren. Han erbjöd till att börja med en personlig allians, åtog sig att bistå riket militärt och återvände till Almand för att värva trupper.

På våren började den Furstliga offensiven mot Ilyrana mycket riktigt på nytt. Till priset av en del förluster återtog de Furstliga de utposter de tagit och förlorat föregående vår, medan alverna bedrev fördröjningsstrid.

- **Läs mer:** Det andra anfallet mot Ilyrana, nedan

Mindre exilhögmarkska och arosiska styrkor gjorde räder och störattacker mot de Furstliga i Högmark, främst mot försörjningslederna. Längs gränsen mellan Gedanien och Margholien slogs mindre räder och gränsskärmytslingar ut fram och tillbaka. Båda 'fronterna' förstärktes av sunnanslättska frivilliga och i Gedanien också av de landsflyktiga Ahriksriddarna. Dessa lågintensiva krigshandlingar fortgick sporadiskt över både vår och sommar, liksom störoperationer bakom de Furstligas linjer i Högmark av partisaner och Drakfåglar.

Sommaren 1150

Sommaren blev mestadels kall och regnig. Krigshandlingarna fortsatte ungefär som på våren.

Fursten började långsamt skeppa över trupper från Talvala till Thule. De allierade och särskilt de Fria Skepparna gjorde vad de kunde för att sinka och försvåra trafiken, men konvojerna var väl skyddade och man övergick snart till att utnyttja koncentrationen till sjöburna räder mot de margholiska och talviska kusterna. De gjorde mestadels inte så mycket skada men tvingade de Furstliga att binda upp trupper och resurser för att försvara sina långa gränser.

I juni gifte sig kronprinsessan Adriana av Gedanien med riddar Akvin Örnklo. Några veckor senare insjuknade plötsligt den 15-årige greve Lindorm Silfverspenne, herre till Månhella slott, i en häftig feber och dog utan direkta arvingar.

- **Läs mer:** Inrikes i Gedanien, nedan

I Ilyrana avancerade de Furstliga långsamt och metodiskt nedför en biälv till Belenchon, men det sista man hört är att de tycks ha kört fast vid en stark utpost på älven som nu lagts under belägring.

- **Läs mer:** Det andra anfallet mot Ilyrana, nedan

I slutet av juli genomfördes det mest ambitiösa allierade anfallet - en sjöburen räd mot Margholiens kust under ledning av Gedaniens marsk, friherre Peder Silvertuna. Förutom gedanska skepp och Fria Skeppare deltog sunnanslättska och arosiska frivilliga, och även en stark kontingent under Parzifal av Eltz.

Efter ett avbrutet strandhugg vid Bykle slog man framgångsrikt till vid S:t Egils hamn i Ovanstig, drev bort de Furstliga försvararna och tog flera skepp och annat byte. En del av styrkan fortsatte in längs Graneälvens dalgång innan man vände om och återtågade. Det fria Margholiens fana restes i S:t Egils hamn och längs marschvägen.

Under seglatsen hem gensköts de allierade av en stark Furstlig eskader förstärkt med pirater och inhyrda skepp från Ordo Alemandi. Ett sjöslag stod strax utanför Saxeholm, där de allierade framgångsrikt slog sig igenom - men till ett pris. Marskens skepp gick under i striden och han stupade själv i striden.

- **Läs mer:** Strandhugget mot S:t Egils hamn

Portfararnas återkomst

I december 1149 firades som brukligt [Väktarnatten](#) i Thule; så även i Ravensmark, det folkland i västra [Margholien](#) som nyligen befriats och erövrats av [Drakfåglarna](#), den margholiska motståndsrörelsen mot Fursten. Vid Unnsbacken i västra Ravensmark samlades en del av motståndskämparna, bönder från trakten, allierade soldater som inkvarterats här och en del mer udda gäster för att hålla Väktarnattsvard och så småningom rådslag för det kommande året.

Flera av motståndsrörelsens kaptener var på plats, liksom utsända från till exempel [Gedanien](#), alvriket [Ilyrana](#) och [Nyckelns väktare](#). De sistnämndas intresse för platsen hade särskilt väckts av att en av de länge bortglömda portar alvfolket byggt i forntiden för att färdas på magisk väg emellan - en sådan hade tidigare på året upptäckts och, kortvarigt, öppnats i västra [Högmark](#) - nyligen upptäckts i närheten.

De mest oväntade gästerna dök dock upp kvällen före Väktarnattskalaset. Porten öppnades och sex människor - tre gedanier, en margholisk Drakfågel och två Furstliga [Rödkåpor](#) - som försvunnit genom porten i Högmark i våras kom ut. Det visade sig att de tillbringat de mellanliggande månaderna i en märklig skuggvärld de själva kallade Gråmark. Resan

hade svetsat gruppen hårt samman och de båda Rödkåporna - som tycktes villiga att bryta med Fursten - försvarades envist av sina allierade reskamrater. De nyanlända bemöttes med stor misstänksamhet särskilt av Drakfåglarna, men man kom så småningom överens om att gruppen skulle föras med Nyckelns väktare från platsen.



Porten i Ravnsmark och de sex som återvände

SUNNANSLÄTT och tronkrävaren

Sunnanslätt har stått utan regent sedan riksföreståndaren, Theoderik Skiöld, stupade i Högmark hösten 1148; sedan dess har riket styrts av riksrådet gemensamt ungefär som i Gedanien. Riket har inte haft någon monark sedan den riefenthaalska kungafamiljen dog ut 1131 (de togs in som härskare när Sunnanslätt bröt sig ur Gedanien för ett sekel sedan).

Flera av grevarna och friherrarna i riket har börjat positionera sig inför ett eventuellt kungaval, men det finns ingen självskriven kandidat. Det senaste året har bilden komplicerats ytterligare då en släkting till de riefenthaalska kungarna börjat visa intresse för Sunnanslätt. Denne, Parzifal von Eltz, är herre över ett litet grevskap i norra Almand men har gjort karriär som legokondottiär.

Greve Parzifal lät först höra av sig under 1149 och gjorde ingen hemlighet av sitt intresse för att aspirera på Sunnanslätts krona, men han var

också tydlig med att han inte tänkte resa anspråk med våld; om han skulle bli kung skulle det vara för att Sunnanslätt ville ha honom.

Under våren 1150 besökte han själv Sunnanslätt med ett litet följe och mötte upp med riksrådet. Han erbjöd till att börja med en personlig allians och åtog sig att bidra med militärt stöd. Även om det var tydligt att han bland annat syftade till att demonstrera att riket behövde honom var det ett stöd riksrådet inte fann att de hade råd att tacka nej till, och han ställde inga omedelbara motkrav. Greve Parzifal återvände till Almand för att värva trupper.

Under sommaren återvände han med ett antal välutrustade skepp och trupper. Det första större företaget han och hans folk deltog i var sjöräden mot den margholiska kusten (se nedan).

Parzifal är av allt att döma en duglig militär ledare och mycket karismatisk.

Det andra anfallet mot Nyrana

En mild men blöt vinter gjorde att krigsföretagen kommer igång sent, först framåt maj. Båda sidor hade förberett sig under hösten och vintern; alverna har förstärkt och förbättrat sina försvar och de Furstliga hade upprättat en kedja av befästa basläger längs Högälven.

Alverna hade evakuerat alla civila bosättningar öster om älven Belenchon; de alver som finns kvar där är krigare och stödpersonal som dels håller ett antal utposter, dels rör sig i skogen redo att bedriva gerillakrig.

De Furstligas första stora stöt under maj riktade sig liksom 1149 mot Holenthon, som återbesatts av alverna som en rent militär utpost. Den Furstliga anfallsstyrkan var starkare än förra året (då de inte behövt lämna fullt så starka reserver för att försvara Högmark) och förstärkt med nya dvärgtillverkade krigsmaskiner.

Holenthon föll efter hårda strider, till priset av tunga Furstliga förluster, och brändes till stor del ned. Alverna hade gillrat magiska fällor kring jordkraftkällan vid Holenthon som ställde till med en del ytterligare skada.

Ingen mindre än draken Náuglug sändes att återta utposten med porten i Klippiga skogen. De allierade försvararna övergav utposten; porten hade gömts och förseglats så gott man kunnat. De Furstliga tog åter porten i besittning men har såvitt man vet inte lyckats öppna den på nytt.

Under sommaren började de Furstliga långsamt och metodiskt avancera ned längs Aiwethir (eller UGGLEÅN som den kallas i Högmark), en liten biälv som rinner upp nära Ekeholm och förenar sig med Belenchon vid Laiquambo. De kämpade sig igenom en ändlös serie fällor, snaror, distraktioner, bakhåll - från såväl alver som tämjda djur och väsen - och fältbefästningar, men mot slutet av sommaren tycks de ha kört fast vid den starka utposten Tirniant. Den består av ett valv av trä över älven - skapat och skyddat på magisk väg - med ett stentorn och likaledes magiskt förstärkt fällgaller och kontrollerar en smal flaskhals där den omgivande terrängen är extra svårframkomlig. Tirniant är nu under belägring.



Några alver spanar från sin utkikspost vid Aiwethir

Illyrana och den Furstliga invasionen



Pilarna på kartan visar de Furstligas ungefärliga framryckningsväg

Strandhugget mot S:t Egils hamn

I slutet av juli genomfördes det mest ambitiösa allierade anfallet - en sjöburen räd mot Margholiens kust under ledning av Gedaniens marsk, friherre Peder Silvertuna. Förutom gedanska skepp och Fria Skeppare deltog sunnanslättska och arosiska frivilliga, och även en stark kontingent under Parzifal av Eltz.

Räden hade flera syften:

- Strategiskt: ta eller förstöra något lämpligt mål och pröva de Furstligas försvar och beredskap. Samt, likt de andra mindre räderna, tvinga de Furstliga att binda upp styrkor för försvar och försvaga andra fronter.
- Symboliskt/moraliskt: det första större anfallet mot Furstens kärnland på lång tid hade en stor symbolisk betydelse. Ett annat viktigt symboliskt syfte var att visa sitt stöd för Drakfåglarna som det legitima "fria Margholien". Deras fana bars med i tåget och restes vid intagna platser.
- Distraction: man var också i samråd med just Drakfåglarna som själva planerade några djärva dolda operationer inne i Margholien. Det här anfallet torde dra åt sig det mesta av de Furstligas uppmärksamhet.

Strandhugget

Efter ett avbrutet strandhugg vid Bykle slog man framgångsrikt till vid S:t Egils hamn i Ovanstig, drev bort de Furstliga försvararna och tog flera skepp och annat byte.

Hamnen var svagt försvarad av några Furstliga kavalleriförband, en handfull galärer med besättning och skyndsamt hopskrapat landvärn. De Furstliga satte själva eld på magasinshuset och försökte förstöra handelsskeppen som låg i hamn, men de allierade lyckades erövra ett skepp lastat med järn och virke. De föll tillbaka från hamnen och försökte ta upp stridspositioner i skogen i närheten, men de föga entusiastiska bönderna och sjömännen flydde. De Furstliga ryttarna gjorde några motattacker men tvingades snart ge vika för övermakten och slå till reträtt.

S:t Egils hamn var - för tillfället - intaget, förutom fästningen som man inte försökte ta; garnisonen var alltför svag för att våga sig på några utfall. De allierade avstod från att plundra de civila

stadsborna men lade beslag på de skepp och förråd som kunnat räddas från elden. Det fria Margholiens fana - två korsade silverpilar på ett blått och rött fält - restes i staden.

Marschen längs Graneälven

Medan skeppen och en del av styrkan lämnades vid S:t Egils hamn ledde herr Peder en stark ryttarstyrka på en marsch längs Graneälvens dalgång; både som en demonstration och för att skaffa förstahandsunderrättelser om det inre av Margholien. Om man inte mötte på motstånd skulle det teoretiskt gå att ta sig hela vägen till Ravnsmark den här vägen och möta upp med styrkorna där. Det hade man nu inga avsikter till men man hoppades förvirra och kanske skrämra de Furstliga.

Flera mindre utposter togs eller förstördes på vägen - man passerade också de alviska forngravarna - och det fria Margholiens fana restes på flera platser. Snart nog rapporterade dock spanare att Furstliga styrkor var på väg mot hamnen söderifrån längs kusten. Hellre än att riskera att bli avskurna avbröt herr Peder marschen och återtogade till S:t Egils hamn där man gick ombord och seglade hemåt.

Sjöslaget vid Saxeholm

Under seglatsen hem gensköts de allierade av en stark Furstlig eskader; krigsgalärer förstärkta med pirater och inhyrda skepp från Ordo Alemandi. Eskadern, som leddes av ingen mindre än Furstens amiral Scylla Draanca, hejdade de återseglande allierade utanför Saxeholm och ett sjöslag stod.

Striden blev, som sjöslag brukar, kaotisk och tycktes länge jämn. De allierade skeppen var fler, men en del av de Furstliga var bestyckade med brandprojektiler av ett nytt slag (antagligen byggda av Kalins dvärgar).

Under stridens gång blev herr Peders fartyg, *Solen*, svårt skadat, men i stället för att dra sig ur striden - också det en riskabel manöver - valde marsken djärvt att ge sig mitt in bland fienden och gick i närkamp med såväl den stora Furstliga

galären Rapax som piratkoggarna Meermann och Adler.

Exakt vad som skedde kunde inte urskiljas från de andra allierade skeppen, men man såg hur *Solen* fattade eld - troligen av en av de Furstligas brandprojektiler som avfyrares från nära håll. Trots branden lyckades marsken och hans besättning äntra Rapax, och en vild strid uppstod; herr Peders banér med den avhuggna vita liljan vajade i vinden där striden stod som hetast.

Meermann lade sig långsides med Rapax och skickade ombord förstärkningar för att galären

skulle kunna slå sig fri, men lågorna från *Solen* spred sig inte bara till Rapax utan även till Meermann. Samtliga tre fartyg gick brinnande till botten och Adler kunde inte göra mer än att plocka upp ett fåtal överlevande. Amiral Draanca var ombord på Rapax men det skulle senare visa sig att hon var bland de överlevande.

Det hela chockade de Furstliga till den grad att de kom av sig och de allierade kunde utnyttja förvirring till att slå sig ut med bara några förlorade skepp. Utan vidare allvarliga störningar kunde man segla tillbaka och landstiga i Draakhem.



Inrikes i Gedanien

I juni gifte sig kronprinsessan Adriana och riddar Akvin Örnklo, son till friherre Akvin Örnklo, i Geda. Vigseln hölls i Templet i Geda av ärkematriark Cordelia

Några veckor senare insjuknade plötsligt den 15-årige greve Lindorm Silfverspenne, herre till Månhella slott, i en häftig feber och dog. Han

saknar direkta arvingar och hans kastellan, en avlägsen släkting, fortsätter att föra befäl på Månhella slott tills vidare.

Under sensommaren flydde några misstänkta spioner från Månhella; det är än så länge oklart vad de kommit över om något.

Om Nyckelns Vaktare

Det här långa avsnittet innehåller en mer detaljerad och samlad översikt över Nyckelns Vaktare än vad som publicerats tidigare. Allt detta är **inte** allmän kännedom i Thule och det är absolut inte obligatoriskt att plugga in all denna information, men för den som vill ha koll finns det här.



Övergripande

Nyckelns Vaktare är ett löst sammanhållet nätverk av framför allt lärda från Thules alla folk som bekämpar Fursten på magisk väg. Ursprungligen bildades gruppen, som namnet antyder, för att försöka förstå och bruka Nyckeln, det verktyg för att upphäva Furstens svartkonster som upptäcktes vid [Vitehög 1139](#). Dess verksamhet är dock bredare och inrymmer varjehanda studier av det övernaturliga kriget; namnet är således egentligen något missvisande.

Vem är Vaktare?

Begreppet 'Nyckelns Vaktare' kan användas med lite olika betydelser. Strikt sett syftar det på de så kallade Svurna Vaktarna. Dessa, en från början ganska liten grupp som med åren växt, har alla svurit en ed på Nyckeln att, så länge kriget mot Fursten pågår, viga sina liv och sin tjänst åt den magiska kampen mot honom. Begreppet används dock ofta i en vidare bemärkelse och innefattar då även de så kallade 'följeslagarna'; folk som för kortare eller längre tid arbetar med eller för Nyckelns Vaktare men inte är edsvurna. Dessa innefattar

dels folk med många olika egenskaper och talanger som agerar stöd och medhjälpare till de lärde, men också magiker och lärda som av ett eller annat skäl inte är redo att svära eden och viga sitt liv åt uppgiften. Många som redan är svurna till trohet till t ex en kung eller en orden har därför förblivit bland 'följeslagarna'. De edsvurna Vaktarna bildade vad som brukade ses som permanent kärngrupp.

http://thulekampanjen.se/kampanj/varlden/vem_ar_vem/vem_nyckeln.htm

Vaktare och följeslagare

Vaktarnas led befolkas av alla de slag, från äventyrare till dignitärer, bönder och köpmän, men det som skiljer en initierad Vaktare från dem som stöder organisationen är var deras lojalitet i slutändan ligger. Det är sällsynt för riddare att svära sig till Vaktarnas syfte, då deras ord och handlingar redan är svurna till jordiska herrar, först och främst sina kungar. Det finns därför självklart få som helt har svurit sig, men desto

fler som med hjärta gärna hjälper de edsvurna med vad de än kan avvara av tid och resurser.

Organisation

Nyckelns Väktare saknar en strikt hierarki och är en med Thules mått mätt ovanligt platt organisation. Väktarna är inte heller tydligt underställda någon världsrig eller andlig makthavare. Väktarna är varken en religiös orden eller ett gille och håller inte län. Det närmaste Väktarna har tydliga ledargestalter är dels moder Elarka, abbedissan vid [Örnevalls kloster](#), som varit en organisatorisk och samordnande motor för gruppen, och dels änkedrottning [Katarina](#) av Arosia som är dess främsta ansikte utåt gentemot världsliga herrar och storheter.

Den här organisationen fungerade bra de första åren då hotet från Fursten var akut och Nyckelns Väktare var en liten grupp där alla kände alla och vid olika tillfällen hade kämpat mot Furstens tillsammans. Man utvecklade en fungerande meritokrati baserad på konsensus. Formellt var alla jämlika men då man viste var man hade varandra gavs de Väktare som hade störst kunskaper i den aktuella fråga större tyngd i just den diskussionen. På samma sätt organiserade man sina expeditioner, den med störst kunskaper om den aktuella situationen fick leda och ledarskapet för en expedition kunde flyttas medan expeditionen pågick. På senare år har dock organisationen börjar fungera sämre. Ett antal av de ursprungliga Väktarna har försvunnit av olika anledningar vissa har dött eller försvunnit kriget, andra har bara dragit sig undan. Dessa har ersatts av nya och i antal är Väktarna fler än tidigare men den informella organisation man har fungerar inte riktigt längre när alla inte känner varandra lika väl. Särskilt nu när hotet från Fursten inte är riktigt lika akut som det var i början av kriget har diskussionerna börjat ta längre och längre tid. Det flesta Väktare är medvetna om att organisationen behöver formaliseras men diskussionerna om hur detta ska lösas är ännu i sin linda.

Värderingar

Nyckelns Väktare lägger vikt vid att agera korrekt och moraliskt försvarbart. Man vet att man har som främsta ansvar att vara en motvikt mot Furstens svartkonster och man vet att källorna som jordmagin strömma ur är känsliga för påverkan, onda handlingar och övergrepp böjer flödet så att det blir lättare att utföra svart magi och nekromanti. Försök att möta Furstens med hans egna metoder leder till kortsiktiga vinster, man kan vinna slag på det sättet men i längden tror man att man kommer förlora kriget om man tillåter sig bli allt för lik det man bekämpar. Naturligtvis är detta inget som enskilda Väktare alltid klarar av att upprätthålla, avsteg kan göras om nöden så kräver men överlag försöker Väktarna som organisation att hålla sig på rätt sida om linjen mellan gott och ont. Man har därför anammat bitar av flera olika moralfilosofier som finns i Thule. Moder Sols väg från Solstammarna, Ljusets läras etik med flera. En sida av denna strävan efter att göra rätt är att Väktarna ibland och inte alltid utan viss rätta anklagas för överdriven försiktighet och senfärdighet.

Väktarna har flera gånger visat en klar tendens att prioritera långsamt och rätt över fort och riskabelt.

Nyckeln

Många [Ljustrogna](#) ser Nyckeln som en helig relik och kampen mot Fursten som en helig strid, men Nyckelns Väktare har åtskilliga medlemmar och följeslagare med annan tro; såväl [Solstammarna](#) som [alver](#) och [dvärgar](#) från Thule och mer långväga allierade som människorna från [Ormandia](#).

Nyckeln är ett kraftfullt föremål med en egen vilja, vars ursprung kanske inte ens är av denna världen. Dess fulla kraft är ännu inte känd, men det är tydligt att den går att bruka till att häva Furstens kontroll över en [Källa](#) eller rena andra föremål eller varelser från Furstens korruption. Den verkar dessutom vara användbar till att försvara sig mot alla typer av [blodsmagi](#). Däremot verkar den svår att använda i offensiva syften - det enda försök som hittills gjorts tog en ände med förskräckelse.



*Nyckelns fysiska käril,
bägaren Aurviotr*

Nyckeln verkar inte heller kunna gå emot någons fria vilja, för att kunna renas av Nyckeln måste den/det som renas själv vilja detta. Nyckelns fysiska käril är bägaren [Aurviotr](#).

Nyckeln har även nyligen visat sig kunna göra verkan mot den blå elden. Problemet är att detta kräver att Nyckeln kombineras med Käril från oknytt, det krävs alltså att ett oknytt frivilligt lämnar över en del av sin kraft till Vaktarna och därmed försvagar sig för en tid. Rent praktiskt förtrollas kärilet med hjälp av nyckeln och sedan kan de användas för att rena ett litet område från den blå elden eller häva effekterna av blodsmagi. I och med det förbrukas kärilet och oknyttet som gav upp det kan börja återvinna sin förlorade kraft.

[Om Nyckeln](#), ur moder Elarkas diarium - inlajvtext

Historia

Flera av de här händelserna beskrivs närmare i lajvrapporter eller noveller. Dessa finns länkade löpande i texten.

Tidslinje över viktiga händelser i Nyckelns Väktares historia

Händelserna beskrivs mer utförligt nedan.

År	Händelser	Lajv
1139	Nyckeln skapas	Thule i brand
	Första Källan renas	Gott år och fred
1140	Katastrofen vid Ljunga	Stormfåglar
1141	Stenen vid Ulvsnäs	Nyckelns väktare
1142	Källan vid Världens Ände	Källan vid Världens Ände
	Till Björnramsbergen	
	In i Månhella	
	Kung Vite befrias	Iakthornet
	Dimman kring Geda hävs	
1143	Runstenen vid Lyktgubben	Väktarnattssagor
1145	Månhella återtas	
	Överfallet på Örnevalls kloster	Skuggor i snön
1146	Tuonelas port	Tuonelas port
1147	Katastrofen i Oriani	
1148	Den blå elden tänds	När vinden vände
1149	Porten i Klippiga skogen	Draksådd
	Striden om porten	
	Forskning och bekämpning	
	Fristad	Fristad
1150	Räden mot Månhella	

1139

Nyckeln skapas

Nyckeln skapas vid rådslaget vid Vitehög av de som sedan skulle utgöra kärnan i Nyckelns Väktare. Det hela går dock inte helt enligt plan och Ranas ande lyckas besätta Nyckeln som därmed blir förorenad.

- **Tidigare lajv:** [Thule i brand](#)

Första Källan renas

En grupp tar sig med hjälp från Solstammarna in på av Fursten kontrollerat territorium och renar med hjälp av nyckeln en källa i 10-mila skogen.

- **Tidigare lajv:** [Gott år och fred](#)
- **Berättelser:** [Jantes berättelse](#) av Per Ingvarsson och Theo Axner

1140

Katastrofen vid Ljunga

Sporrade av tidigare framgångar tar en grupp Väktare sig in i det då ockuperade nordvästra Gedanien för att rena en Källa i närheten av byn Ljunga. Under en konfrontation med de krigare och shamaner från skymningsstamen som vaktar källan försöker man bruka nyckelns kraft mot dem. Det hela slår dock fasansfullt fel, Ranas ande besätter den väktare som försöker bruka Nyckeln, Nyckelns kraft vänder sig mot Väktarna och bara ett en lite del av expeditionen undkommer.

- **Berättelser:** [Katastrofen vid Ljunga](#) av Theo Axner och Henrik Hoffström
- **Tidigare lajv:** [Stormfåglar](#)

1141

Stenen vid Ulvnäs

Väktarna höll möte i en avlägset belägen jaktstuga tillhörande Örnevalls kloster, på platsen återfanns en mycket gammal vildfolksristning



En viktig roll i skapandet av Nyckeln spelades av två välnader; alvfursten Silcarindril - sagornas "kung Vite" - som begravts nära Vitehög och den helgonlika Fru Greta

som gav ledtrådar till hur man skulle kunna rena nyckeln från Ranas inflytande.

- **Tidigare lajv:** [Nyckelns väktare](#)

1142

Källan vid Världens Ände

Ristningen vid Ulvnäs ledde Väktarna över Stavbergen till en plats i Västmark Solstammarna kallade "Världens Ände." Där hoppades man kunna finna de Trenne som en gång hjälpt Imrrar mot Gholan. Expeditionen fann dock mer än man väntade sig, redan på vägen dit blev alven Helcaril besatt av Ranas ande och väl framme vid världens ände mötte Väktarna Ranas välnad. Världens Ände visade sig vara identisk med den plats där alvfursten Silcarindril - sagornas 'kung Vite' - och Imrrar en gång stred mot och besegrade Rana och draken Nauglug och här var Rana stark nog att ta fysisk gestalt. Rana gjorde klart att på denna plats där hennes ande var stark skulle hon kunna lämna Nyckeln på villkor att

Väktarna ordna en ny kropp åt henne att ta boning i. Efter många och långa överläggningar beslöt Väktarna att förkasta erbjudandet. I stället lyckades man med hjälp av Älgstammen och Björnstammen som var närvarande för att utföra en rit vit platsens källa använda källans krafter till att rena Nyckeln och Rana drevs ut. Medan detta pågick hade en Furstlig elitstyrka under ledning av Nestor själv också tagit sig till platsen, lyckats hitta och få med sig draken Nauglugs själssten och nu, fri från Nyckeln, anslöt även Rana till de Furstligas led. Med Rana på ryggen och styrd av en riktig drakes medvetande skulle den Furstliga draken bli ett långt större hot än tidigare.

- **Tidigare lajv:** [Källan vid Världens Ände](#)



Nauglug och Rana

Till Björnramsbergen

Väktarna hade insett att den Furstliga järndraken måste vara smidd av Kalin, en dvärgisk mästaremed från den dvärgkoloni i Björnramsbergen man inte hört av på ett par år. Man drog slutsatsen att Kalin måste vara i Furstens våld och sände en expedition för att om möjligt frita honom. Expeditionen tog sig in i den av Fursten hållna dvärgbosättningen och träffade Kalin som dock visade sig ha gått helt och hållet över till de Furstliga, expeditionen bevittnade också när själsstenen de Furstliga fått med sig från världen s ände smiddes in i Järndraken och Nauglug vaknade. Allt var dock inte helt förgäves. Man lyckades undkomma och även föra en av Kalins lärningar i säkerhet, som senare hjälpte till att återsmida Imrar den Godes svärd Grandner.

- **Berättelser:**

- [Björnramsbergets fånge, del 1: I Hennes Majestäts hemliga tjänst](#) av Theo Axner
- [Björnramsbergets fånge, del 2: Döden i vattnet](#) av Theo Axner
- [Björnramsbergets fånge, del 3: Nardrifa](#) av Theo Axner

In i Månhella

Två grupper Väktare varav den ena förklädda till Rödkåpor och Furstliga inspektörer tog sig in och undersökte de Nekromantilaboratorium som då fanns i Månhella, det hela höll på att ta ende med förskräckelse då den ena gruppen blev gripna. Lyckligtvis höll den andra gruppens förklädnad och de falska inspektörerna kunde få med sig de övriga ut. På vägen gjordes en räd ner i Nidvinters, det frostväsen som härskade över Månhella, håla. Där lyckades man temporärt besegra Nidvinter med hjälp av några av S:t Ahriks relikier man funnit i ruinerna av Månhella kloster. och rädda med sig Hithraen, en alv som fallit offer och fryst ner av Nidvinter för hundra tals år sedan. Man blev dock tvungen att slå till hastig reträtt och ett par Väktare offrade sig för att de övriga skulle kunna ta sig ut. Hithraen sändes i väg till alvriket för vård och har inte hörts av sedan dess.

- **Berättelser:** [Sankt Ahriks fingerben](#) av Theo Axner och Henrik Hoffström

Kung Vite befrias

En grupp Vaktare medförande flera förklädda kungligheter, däribland drottning Katarina av Arosia och kung Imrar och kronprinsessan Adrian av Gedanien, tog sig i väg till värdshuset Jakthornet nära Vitehög i Arosia, den trakt där Nyckeln en gång skapades för att försöka häva den förbannelse som band Kung Vite till platsen, det lyckades och man kom även över Vites gamla Jakthorn som gjorde det möjligt att kalla Vite och hans spökryttare till hjälp. Det hela höll dock en engång på att sluta i katastrof då en stark Furstlig trupp anföll värdshuset där som sagt flera kungligheter samt Nyckeln för ögonblicket befann sig men med hjälp av Vite och de vandöda alver som följde med honom kunde de Furstliga drivas på flykten.

- **Tidigare lajv:** [Jakthornet](#)
- **Berättelser:** [Drottningens förkämpe](#) av Klara Thureson



En av de döda alvkrigarna

Dimman kring Geda hävs

Nyckeln Vaktare spelade också en liten men viktig roll i hävandet av beläringen av Geda. För att hindra undsättning, jordisk såväl som magisk, att nå den belägrade staden hade Furstens magiker och shamaner med hjälp av blodsmagiskt förslavade oknytt svept in den i en förtrollad dimma.

Vaktarna som förde Nyckeln med sig i undsättningshären sände en expedition för att med hjälp av några av de väsen som ännu var fria försöka befria dem som de Furstliga förslavat. Efter många strapatser lyckades de infiltrera Kollegiets högkvarter och stjäla de Käril som förvarades där. Kärilen var just käril för sina "ägares" kraft och var det som gav Nestor och de Furstliga makt över dem. Efter att de lyckats stjäla Kärilen och rädda sig tillbaka till lägret lyckades Vaktarna, efter en dags försök, att bryta förtrollningen och befria de trälbundna oknytt. Trolldimman skingrades när gryningen kom den 18 september, och de forna fångarna skingrades åt olika håll.

- **Läs mer:**
 - [Nyhetsbrev 10](#), om slutstriden om Geda
 - [Vittnesmål från det Furstliga härlägret natten till den 17](#)

1143

Runstenen vid Lyktgubben

Man fann en runsten i närheten av värdshuset Lyktgubben utanför Örnevall. Den talade om att en av Imrar den godes vapenbröder Atle fanns begravnen "östan om Tuoli, på Naaris ängder" någonstans i Österlandet. Vaktarna beslöt att sända ut flera små expeditioner för att försöka finna denna plats och se om där kunde finnas några ledtrådar till hur Imrar en gång besegrade Gholan. Några av de expeditioner som sänts till östra Talvala kom aldrig tillbaka.

- **Tidigare lajv:** [Väktarnattssagor](#)

1145

Månhälla å tertas

Väktarna tar sig igen in i Månhälla, en här gången förgör man Nidvinter i hans håla vilket möjliggör för den Gedansk-ariosiska arme som väntat utanför staden att inleda ett anfall och till sist förstöra det Furstliga nekromantilaboratoriet på platsen.

- Läs mer: [Nyhetsbrev 14](#)

Överfallet på Örnevalls kloster

Kort före Vaktarnatten 1145 genomförde de Furstliga ett överraskande anfall mot Örnevalls kloster.

Överfallet blev nog så allvarligt, men fick inte så förödande följder som det kunde ha fått - det verkar som om de Furstliga inte haft perfekta underrättelser, då anfallet slogs ut för tidigt,



innan flera av de väntade hunnit anlända till klostret. Flera av Nyckelns Väktare och deras följeslagare dödades i de kaotiska striderna, däribland den visa dvärgen [Randgrid Åldriga](#). Men änkedrottning [Katarina](#) av Arosia och Nyckeln själv kunde föras i säkerhet. Den Furstliga styrkan - som enligt vissa uppgifter leddes av ingen mindre än Furstens ärkemagiker [Nestor](#) - slog också till reträtt och försvann samma väg de kommit. En förtrupp tog sig så långt som till värdshuset Lyktgubben men nedgjordes i strid där dagen efter överfallet.

- Tidigare lajv: [Skuggor i snön](#)

1146

Tuonelas port

Den starkaste Vaktarexpedition (egentligen flera som skulle sammanstråla) som sänts ut på många år tog sig till Naari, i östra utkanterna av det Furstliga Talvala, med flera mål: dels att undersöka de gravhögar som nämnts på runstenen man tidigare funnit vid Lyktgubben, dels finna spår efter Talvalas försvunna alver, dels undersöka de märkliga nekromantiska fenomen på platsen och inte minst försöka finna ut vad som hänt de två tidigare Vaktare expeditioner som sänts till Naari. Med sig förde man Nyckeln, det hela blev svårare än väntat då en mycket stark Furstlig expedition också sänts till byn samtidigt som en del av expeditionen inte lyckades ansluta i tid.

Man lyckades etablera kontakt med de försvunna alverna och från dem få med sig en magisk kristall av då okänd nytta men det var nära att de slutade i förskräckelse, tydligen hade de Furstliga avsiktligt låtit Vaktarna hållas för att Vaktarna skulle lokalisera alverna åt de Furstliga. Vaktarnas läger anfölls, Vaktaren Liv togs till fånga, Nyckeln var nära att gå förlorad, och det vara bara bristande underrättelser som hindrade de Furstliga från att lyckas överfalla Alverna vid deras möte med väktarna. De Furstliga hade å sin sida framgång med sin nekromantiska forskning och från Naari lyckades de föra med sig den Blå lågans hemlighet. Gällande de två försvunna Vaktarexpeditionerna så fann man ut att den första av misstag blivit dödad av de talviska alverna medan den andra så när som på en person fallit offer för de *kalmo* - det talviska ordet för de levande döda - som hemsökte platsen.

- Tidigare lajv: [Tuonelas port](#)



Kalmo - de vandrande döda som hemsökte Naari

1147

Katastrofen i Oriani

Efter att ha mött Talvalas alver sände Väktarna en expedition djupt in i Furstendömet för att undersöka de gamla alviska gravhögar i ruinerna av det forna alvriket Oriani, i nuvarande Ovanstig. Man trodde nu att man hade hemligheten till hur man skulle ta sig in i högen vilket visade sig stämma, en variant av den metod man använt för att kontakta Talvalas alver visade sig fungera. Porten till högen öppnades, man steg in och fann till sin förvåning att högen var tom så när som på en uppenbart sammanrasad port i andra väggen, från porten kändes en märklig magisk utstrålning som man senare förstått är var av samma typ som de portar man senare stötte på i Klippiga skogen och i Ravnsmark. Längre än så kom man inte med sin undersökning då nästa sak som hände var att Nestor åtföljd av flera Furstliga magiker samt en stor trupp

Domedagsgardister dök upp. Några Väktare lyckades fly, andra dog och några blev fångar. Något som på lång sikt skulle visa sig ha ödesdigra konsekvenser. (Se nästa stycke)

1148

Den blå elden tänds

Man hade tidigare fått rapporter om blå eld och vandöda i gränsmarkerna mellan Margholien och Högmark, men under befrielsen av norra Gedanien hösten 1148 blev några av Nyckelns Väktare vittnen till hur Furstens blodsmagiker tände de blå eldar som förhäxade mark och gjorde de som dräptes där till vandöda. Från och med nu blev ett viktigt mål för Väktarna att bekämpa den Blå Elden och dess spridning.

- Tidigare lajv: [När vinden vände](#)

Porten i Klippiga skogen

Nyckelns Vaktare misstänkte att Furstens invasion av alvernas länder bland annat kunde ha att göra med de magiska portaler som alverna i forntiden byggde men som sedan fallit ur bruk och i glömska även bland alverna själva. Det var med hjälp av en återupptäckt sådan port som de försvunna alverna i Österlandet hållit sig gömda. Under de Furstligas undersökning av det nyligen erövrade Holenthon orsakades, troligen av misstag en magisk urladdning som fick en av portarna att bli synlig.

En expedition rustades skyndsamt från Hjortsnävs för att undersöka vad som skett; den omfattade flera av Nyckelns Väktares och alvernas utsända. Expeditionen slog läger på en övergiven gård i Här fann man mycket riktigt något som liknade en port i en klippvägg, som dittills - inte funnits där eller åtminstone inte varit synlig.

Snart nog visade det sig att inte var ensamma - en Furstlig styrka av legionärer och rödkåpor hade också tagit sig dit. Mer oroande var dock att Rana och några av hennes följeslagare kommit dit. Hon visade sig dock oväntat nog villig att parlamentera med alverna på den allierade sidan, och de höll ett samtal som utmynnade i en tillfällig och obekväv vapenvila.

Tydligt var de Furstliga ute efter att försöka aktivera porten, och båda sidor möttes i en kaotisk sammandrabbning. Rödkåporna nedgjordes eller drevs på flykten, och fast en förvirrad alv i Ranas följe, en av dem som tillfångatagits under den tidigare nämnda expeditionen till Oriani och som ny nu tydligt hjärntvättats till att byta sida, lyckades börja öppna porten avbröts processen och porten förblev stängd. Som en provisorisk lösning dolde alvernas magiker på nytt porten med en illusion.

- **Tidigare lajv:** [Draksådd](#)
- **Läs mer:** [Nyhetsbrev 18](#)
- **Berättelser:**
 - [Jagad jägare](#)
 - [Mirestel och porten - ny!](#)
 - [Några ögonblick i Tolvmilaskogen](#)
 - [Eld i deras hjärtan - del 2](#)

Striden vid porten

En större strid vid samma port några veckor senare slutade med en allierad seger, men två av Nyckelns Väktare, några andra allierade och ett par Furstliga försvann in genom porten som tillfälligt öppnats under den magiska sammandrabbningen. Porten slöts igen och gick inte att öppna på nytt; man tvingades anta att de försvunna var förlorade.

- **Läs mer:** [Vårfälttåget i Tolvmilaskogen, vecka 3](#)

Forskning och bekämpning

Alverna i Laiquambo, varav några samarbetat nära med Nyckelns Vaktare och ett par rentav räknades dit, hade forskat intensivt kring den blå elden, portarna och de märkliga fynden från Naari. Under våren och sommaren 1149 lyckades alverna och Väktarna med samlade ansträngningar skapa sig en ganska klar bild av vad den Blå Elden och Furstens nya nekromanti innebar. Men hur skulle man bekämpa den?

- **Läs mer:** [Den blå elden och den svarta Nyckeln](#)

Man upptäckte ett motvapen i form av amuletter, liknande dem man tidigare konstruerat för att bekämpa blodsmagi och som drivs av kraftkäril från oknytt. De kan krympa och kanske rentav utsläcka en blå elds verkan, men tillgången är begränsad och den blå elden kan i längden spridas fortare än den på det här sättet kan inskränkas. Intensiv forskning pågår på att få fram ett effektivare motvapen.

Motvapnet testades för första gången under höstfälttåget till Högmärk, där man till synes framgångsrikt lyckades rena det ödelagda Ranheda från de blå eldar som tänts där. Det återstår att se om effekten var permanent.

Fristad

Kort före Väktarnatten hände det så, de Väktare som månader tidigare försvunnit in porten i klippiga skogen lyckades få i väg ett bud från världen bortom portarna. Detta bud nådde Mäster Aemilius som med en liten grupp Väktare hastade till Unnsbacken i Ravnsmark. På vägen dit mötte Väktargruppen ett märkligt budskap skrivet med blod och slaktavfall och i mitten låg en märklig smidd stjärna i järn med många vassa spetsar. Enligt meddelandet skulle den kunna

öppna porten vid Unnsbacken och hjälpa de som var fast på andra sidan ut. Väl på plats öppnades så porten och Väktarna tillsammans med ett par Furstliga som också blivit fast på andra sidan porten kom staplande ut.

- **Läs mer:** Portfararnas återkomst, ovan
- **Tidigare lajv:** [Fristad](#)

1150

Räden mot Månhella

Väktarna har de senaste åren haft en mindre bas i Månhella för att kunna hålla ett öga på den starka källan under Månhella slott samt kunna observera och bekämpa kvardröjande magiska

fenomen som orsakats dels av den Nekromanti som det Furstliga utövade på platsen under många år och dels av att platsen under lika lång tid var sätet för Isoknyttet Nidvinders hov. Nidvinter själv besegrades 1145 och är nu åter bara en av alla isstoder under slottet men ett oknytt kan egentligen inte dödas och inget säger att han inte någon gång skulle kunna väckas till liv igen. De Furstliga har ju redan gjort det en gång.

Nyligen har Månhella infiltrerats av spioner som lyckats ta sig in den byggnad och de rum på slottet som Väktarna disponerade och där kommit över ett antal rapporter och försändelser. Det hela skedde väldigt diskret och man uppmärksammade ingenting, det hela uppmärksammades först när man märkte att handlingarna saknades.



Porten i Klippiga skogen

PORTARNA

Under expeditionen till Naari i Talvala för några år sedan upptäckte man att de alver som trots vara försvunna därifrån sedan århundraden i själva verket gömt sig på en plats som bara kunde nås via en magisk port. Sedan dess har man upptäckt att alverna i forntiden tydligen skapade ett antal sådana portar som man kunde färdas emellan på något sätt, men att den kunskapen gått förlorad – kanske mörklagts med avsikt – men tydligen återupptäckts av alverna i öster.

Väktarna har haft möjlighet att studera två sådana portar nu, dels porten i Klippiga skogen i sydvästra Högmark, dels porten vid Unnsbacken i Ravnsmark. Men har också bland sig nu de enda kända individer som någonsin sett vad som finns bakom portarna. Det man lärt sig hittills har dock varit avskräckande och man har bestämt sig för att agera mycket försiktigt angående portarna. Bäst är om ingen port någonsin igen öppnas av någon.

Viktiga platser

Månhella

Väktarna har som sagt en mindre bas här för att kunna forska på Källan under slottet, resterna av det Furstliga nekromantilaboratoriet samt de resterna av frostväsendet Nidvinters hov.

Lejonnästet

Då Väktarna ursprungligen bildades runt drottning Katarina av Arosia blev det naturligt att Lejonnästet blev deras första samlingsplats. Lejonnästet är fortfarande i händerna på ätten Svärd och fortfarande Väktarnas säkraste samlingsplats.

Viktiga föremål och fångar som t.ex. Magister Gabriel Magnamontanus, en kraftfull och högt betrodd magiker i Furstlig tjänst, tillfångatogs av

Nyckelns Väktare i Talvala hösten 1144 och följde mer eller mindre frivilligt med dem till Arosia. Där förklarade han sig villig att hjälpa de allierade med sina ansenliga kunskaper och insikter om Furstendömet och dess magi, och har tillbringat de senaste fem åren i husarrest på Lejonnästet."

Örnevall

Väktarna saknar ett permanent högkvarter, även om [Örnevalls kloster](#) i västra Sunnanslätt tidvis fungerat som ett sådant sedan 1142. Vintern 1145-46 drabbades klostret av en Furstlig råd i samband med det traditionella vintermötet där; sedan dess har man börjat hålla sina stora sammankomster vid mer oregelbundna tider och ofta på andra ställen.

Väktarna och omvärlden

Väktarna har med tiden börjat etablera relationer till magikunniga i andra kulturer/delar av världen, Man har alver, dvärgar, shamaner i sina led och Ahriksriddare bland sina följeslagare, dock är det bara en minoritet av de trollkunniga (i vid bemärkelse) från andra länder och folk som är en del av Väktarna och därför har man den senaste tiden fått börja bygga upp diplomatiska relationer med andra sammanslutningar av "trollkunniga" Det här har fungerat hittills bland annat för att man tack vara att man har täta band till världsliga makthavare, Änkedrottning Katarina tillhör väktarna och under kampen mot Fursten har man skapat band även till andra Världsliga makthavare, Kronprinsessan Adriana av Gedanien har till exempel själv deltagit i Väktarnas expeditioner, även om det var länge sedan nu.



Nyckelns Väktares utsända och deras ormandiska allierade på expeditionen till Naari 1146